

1. Chương 01

Tiểu Long thức dậy trước tiên.

Liếc sang hai chiếc giường bên cạnh, thấy Quý ròm và nhỏ Hạnh vẫn còn ngủ say sưa, nó biếng nhác nằm ườn thêm một lát.

Ở nhà, Tiểu Long không bao giờ như thế. Hễ mở mắt là nó ngồi bật dậy, tốt xuống khỏi đi-văng. Cả anh Tuấn và anh Tú cũng vậy. Tác phong con nhà võ bao giờ cũng nhanh gọn lẹ làng.

Nhưng chiều nay chiếc giường nệm nhà Quý ròm đã níu lưng nó xuống. Đến chơi nhà Quý ròm, thỉnh thoảng Tiểu Long vẫn nằm trên chiếc giường này và lần nào nó cũng cong người nhún lên nhún xuống để thích thú tận hưởng những cảm giác êm ái do những chiếc lò xo không ngừng bật nảy dưới lưng đem lại.

Sáng nay Tiểu Long và nhỏ Hạnh đến chơi nhà Quý ròm. Đúng ra chỉ có nhỏ Hạnh đi chơi. Còn nó, nó ôm cuốn bài tập đại số đến nhờ Quý ròm giảng.

Tiểu Long là học sinh trung bình kém của lớp 8A4 trường Tự Do. Nó chỉ giỏi mỗi môn thể dục. Còn ngoài ra nó yếu đều các môn, nhất là toán. Từ chỗ học kém, nó đâm mắc cái tật... sợ thầy cô. Ngồi trong lớp, bao giờ nó cũng cố thu mình rụt cổ nấp sau lưng mấy đứa bàn trên, lòng chỉ mong sao cho các thầy cô - tất nhiên là trừ thầy Đoàn dạy thể dục - quên phắt sự hiện diện của nó đi. Gặp các thầy cô trong sân trường hay ngoài đường phố, nó thường tìm cách lảng đi chỗ khác, mặt mày lấm la lấm lét như kẻ trộm.

Tiểu Long không bao giờ tin vào sức học của mình. Không hiểu nó đọc được ở đâu mà lại cho rằng cái đầu óc chậm chạp của nó thích hợp với chuyên học võ hơn là học văn. Nó đinh ninh dù cố gắng đến mấy nó

cũng chẳng thể tiếp thu được đủ loại kiến thức hóc búa mà các thầy cô thay phiên nhau nhồi nhét một cách vô vọng vào cái đầu cứng như sắt của nó.

Mà cái đầu của Tiểu Long quả là cứng thật. Không hiểu phái võ Taekwondo có môn công phu "thiết đầu" này không nhưng thỉnh thoảng đến chơi nhà Tiểu Long, Quý ròm vẫn hay bắt gặp thằng bạn của mình dùng đầu húc bình bịch vào những bao cát treo lủng lẳng trong vườn. Quý ròm hỏi, Tiểu Long cười hì hì :

- Luyện môn này, đầu tao sẽ cứng như đá.

Quý ròm chép miệng :

- Đầu mày cứng như vậy hèn gì học hoài không nhét vô lấy một chữ !

Lời châm chọc của Quý ròm làm Tiểu Long cụt hứng :

- Đừng chơi quē anh em, mày !

Quý ròm nhe răng cười :

- Chứ mày luyện môn này chi vậy ?

- Sao lại chi vậy ? - Tiểu Long hào hứng giải thích - Luyện môn này, đưa nào đánh tao, tao không cần đánh lại, chỉ cần đưa đầu ra đỡ là...

-... "Rắc" một cái, cánh tay địch thủ gãy lìa ! - Quý ròm nhanh nhẩu tiếp lời.

Tiểu Long nhăn mặt :

- Mày lúc nào cũng "rắc" một cái với "rầm" một cái ! Đánh nhau gì thấy phát ghê !

Quý ròm nhún vai :

- Chứ nếu không vậy, mày tập môn này làm chi ?

Tiểu Long đưa tay quệt mũi :

- Tao chỉ muốn làm địch thủ đau tay thôi !

- Thế nhờ địch thủ không đánh bằng tay mà đánh bằng... búa thì sao ?
Mày dám đưa đầu ra đỡ không ?

Câu hỏi cắc cớ của Quý ròm khiến Tiểu Long ngẩn người ra.

- Búa hả ? - Nó lúng túng - Nếu là búa thì tao... rút đầu lại !

- Xì ! Đánh vậy mà cũng đánh ! - Quý ròm hừ giọng - Nếu là tao, tao sẽ xông vào quật địch thủ ngã lăn quay ra đất, cướp lấy búa. Tao sẽ dùng thế võ... chắc, chắc... thế võ gì quên mất rồi...

Tới lượt Tiểu Long châm chọc :

- Thế võ Oshin !

- Đẹp mày đi ! - Quý ròm đỏ mặt, rồi nó nhú mày - Để yên tao nhớ xem !
À, hình như đó là thế Otosho Otoa thì phải !

- Đấu võ chứ đâu phải quảng cáo xe hơi mà Ô-tô-ca ! - Tiểu Long cười hích hích - Đó là thế Osoto- Otoshi !

- Ừ đúng là thế võ này ! - Quý ròm gật gù tặc lưỡi - Hôm trước mày có nói một lần mà tao quên bég đi mất !

Vừa đáp Quý ròm vừa ngạc nhiên nhìn Tiểu Long. Nó không hiểu sao thằng bạn của mình đầu óc vốn mít đặc, học bao nhiêu quên sạch bấy nhiêu, mà các thế võ nó lại nhớ vanh vách thế không biết. Mà các thế võ toàn tên Tây tên Tàu đọc lên nghe muốn tạo quái hàm chứ đâu phải chơi !

Tiểu Long thì chẳng bao giờ quan tâm đến chuyện trái khoáy đó. Nó xem chuyện một võ sinh nhớ tên các thế võ của mọi môn phái là điều tự nhiên, không có gì phải bàn cãi. Nhất là khi võ sinh đó mơ ước sau này sẽ

trở thành một diễn viên võ thuật thượng thặng cỡ Lý Tiểu Long, Thành Long hay Lý Liên Kiệt, Jean-Claude Van Damme.

Cái tên Tiểu Long của nó đâu phải vô cớ mà thành. Tên thật của nó là Nguyễn Minh Long. Nhưng sau lần nghe nó thố lộ những mơ ước tương lai, Quý ròm liền hứng chí sửa tên nó thành... Tiểu Long. Quý ròm sửa tên nó cốt để chế diễu, nhưng tội bạn bắt chước gọi theo, riết thành quen miệng. Bây giờ thì ngoài nhỏ Hạnh ra, chẳng đứa nào chịu gọi đúng tên của nó nữa.

Tiểu Long chẳng lấy thế làm buồn phiền. Thậm chí nó còn tỏ ra thích thú với biệt danh đầy ấn tượng của mình. Nếu có buồn nó chỉ buồn một nỗi là chẳng thể kết hợp một học sinh giỏi với một võ sinh hay trong một con người. Ông bà nói "Văn ôn võ luyện". Nhưng nó chỉ khoái mỗi khoản "luyện võ", còn chuyện "ôn văn" đối với nó chẳng khác nào một cực hình. Gặp những đề bài khó, chẳng bao giờ nó đủ kiên nhẫn ngồi một mình mày mò tìm cách giải. Bao giờ nó cũng chạy đi tìm Quý ròm hoặc nhỏ Hạnh - hai đứa bạn "siêu học sinh" của nó - nhờ giải giùm. Như sáng hôm nay chẳng hạn.

Suốt cả buổi sáng, Quý ròm và nhỏ Hạnh xúm vào thay nhau chỉ cho nó cách lập một phương trình bậc nhất có một ẩn số. Gọi là "xúm vào" cho oai chứ thực ra gần như chỉ có nhỏ Hạnh giảng tới giảng lui.

Quý ròm là chúa lười. Nó lạng qua lạng lại, chỉ chỉ trỏ trỏ và nói dăm ba câu rồi lảng tuốt ra xa đứng xăm soi nghịch ngợm với đồng chai lọ, đùn hết chuyện "dạy dỗ" Tiểu Long cho nhỏ Hạnh. Nhưng cũng chính nhờ vậy mà Tiểu Long mới "dễ thở".

Quý ròm tính tình nóng nảy, lại ưa làu bàu. Lần nào "kèm" Tiểu Long học, nó cũng nhăn nhó nhó nhó, quát tháo vang nhà. Giảng một hồi thấy Tiểu Long vẫn chưa thông, mặt nó lập tức đỏ gay như gà chọi. Nhìn bộ mặt đó, Tiểu Long đã cuống lại càng cuống, và những hiểu biết ít ỏi mà trí óc nó vừa thu nhận được lập tức bay vèo theo mây gió.

Nhỏ Hạnh dịu dàng hơn Quý ròm nhiều. Là con gái, giọng nói của nó bao giờ cũng nhỏ nhẹ ôn tồn. Hơn nữa nhỏ Hạnh còn là đứa có tính kiên trì

bẩm sinh. Say mê hiểu biết, nó đã giở từ điển cặm cùi tra từng từ một để đọc cho được các bộ "Bách khoa toàn thư" bằng tiếng Anh và tiếng Pháp ba nó cất trong tủ. Ngày này qua ngày nọ, nhỏ Hạnh kiên nhẫn học hết từ này đến từ khác, bền bỉ như kiến tha mồi. Cứ thế, nó gặm dần từng cuốn "Bách khoa toàn thư" như Tiểu Long gặm... bánh. Chẳng bao lâu nhỏ Hạnh đã nhét gần hết kho kiến thức khổng lồ kia vào trong cái trí nhớ khủng khiếp của nó và tự nhiên đâm ra giỏi ngoại ngữ kinh khủng.

Cũng nhờ cái tính kiên nhẫn đó mà dù Tiểu Long ù ù cạc cạc, học mười hiểu một, nhỏ Hạnh vẫn ngồi lì bên bàn từ sáng đến trưa, loay hoay tìm mọi cách giúp bạn mình nắm vững bài học.

Nhỏ Hạnh tay chân thì vụng về nhưng đầu óc cực kỳ thông minh. Cách giảng bài dễ hiểu của nó giúp Tiểu Long "sáng ra" từng chút một. Nhưng do cách tiếp thu chậm chạp của mình, Tiểu Long mới giải được hai trong ba bài tập thầy Hiển đã cho thì bà của Quý ròm đã gọi :

- Tới giờ cơm rồi, các cháu ơi !

Ăn cơm xong, nhỏ Hạnh còn phải giảng tiếp cho Tiểu Long bài toán còn lại. Mãi đến gần hai giờ, lúc ba mẹ Quý ròm đã đi làm và anh Vũ đã đi chơi, ba đưa mới lục tục leo lên giường nằm... ngủ trưa.

Tiểu Long cứ nằm ườn trên giường nghĩ ngợi, thỉnh thoảng lại mỉm cười một mình khi nhớ tới một chi tiết thú vị nào đó. Giải xong mấy bài tập đại số hiểm hóc, lại vừa ngủ một giấc đã mất, Tiểu Long cảm thấy người mình lâng lâng.

Trong phòng lúc này chỉ có Quý ròm, nhỏ Hạnh và nó. Nhỏ Diệp em Quý ròm đã thức dậy từ đời nào và chắc đang chạy chơi loanh quanh đâu đó. Đã mấy lần Tiểu Long định đánh thức hai bạn nhưng thấy Quý ròm và nhỏ Hạnh đang có vẻ mê mết, nó đâm ra ngần ngại không nỡ.

Tiểu Long lặng lẽ leo xuống đất. Nó định chạy ra sau nhà rửa mặt xong sẽ lên kêu hai bạn dậy nhưng vừa ngước mắt lên, chạm phải chiếc đồng hồ treo đặt trên đầu giường, thấy cây kim ngắn đang chỉ số 4, nó giật mình kêu toáng :

- Dậy đi, dậy đi ! Bốn giờ chiều rồi !

Nhỏ Hạnh nghe la, hoảng hốt choàng dậy :

- Gì vậy Long ?

Tiểu Long chỉ tay về phía đầu giường như để phân trần :

- Bốn giờ rồi !

- Bốn giờ thì bốn giờ chứ ! Làm gì mà hét cứ như cháy nhà vậy ! - Quý ròm làu bàu vì bị đánh thức.

- Mà bảo bốn giờ tụi mình đi Đầm Sen chơi kia mà ! - Tiểu Long cự lại.

Quý ròm vẫn bướng bỉnh :

- Bảo bốn giờ nhưng năm giờ mình đi cũng được vậy !

Nói vậy nhưng Quý ròm vẫn lồm cồm leo xuống khỏi giường. Tuy nhiên, nó vẫn chưa nguôi hậm hực, cứ ngoác miệng than vãn :

- Đang ngủ mà bị đập dậy kiểu này đúng là... hết muốn sống !

Biết Quý ròm cố tình "chọc quê" mình cho bỏ tức, Tiểu Long không nói gì. Nó chỉ nhe răng cười hì hì.